

F. t. l. vedr. udlevering af lovovertrædere m.v.

lovovertrædelsen er begået uden for det anmodende lands territorium, og den anmodede medlemsstats lovgivning ikke giver mulighed for retsforfølgning i en tilsvarende situation. Bestemmelsens andet led gør det muligt at nægte udlevering i visse tilfælde, hvor den anmodende medlemsstat udøver eksterritorial jurisdiktionskompetence – dvs. foretager strafforfølgning af handlinger begået uden for den pågældende medlemsstats eget territorium.

Denne afslagsgrund indebærer, at det vil være muligt at afslå udlevering, hvis en anden medlemsstat retsforfølger lovovertrædelser, der helt eller delvist er begået her i landet. Endvidere vil udlevering kunne afslås, hvis en anden medlemsstat retsforfølger en person for en lovovertrædelse, der er begået i et tredjeland, og danske myndigheder ikke i en tilsvarende situation ville kunne retsforfølge den pågældende for lovovertrædelsen.

Efter Justitsministeriets opfattelse bør udleveringsloven udformes således, at udlevering skal afslås, hvis udleveringsanmodningen omfatter handlinger foretaget her i landet, og handlingen ikke er strafbar efter dansk ret. Det bemærkes, at hvis udleveringsanmodningen omfatter handlinger, der helt eller delvist er begået her i landet, og handlingen er strafbar efter dansk ret, vil udlevering efter en konkret vurdering kunne afslås efter den foreslåede bestemmelse i § 10 d, stk. 3. Efter denne bestemmelse kan udlevering afslås, hvis der på afslags tidspunktet her i landet er indledt retsforfølgning mod den pågældende for samme handling, som der søges udlevering for, og omstændighederne i øvrigt taler for, at retsforfølgningen skal gennemføres her i landet.

De almindelige betingelser for, hvornår en handling er omfattet af dansk straffemyndighed, fremgår af straffelovens §§ 6-9. Efter bestemmelserne er en handling bl.a. omfattet af dansk straffemyndighed, når handlingen er begået på dansk territorium, når handlingen er begået af en dansk statsborger, når handlingen har virkning i Danmark, eller når handlingen er omfattet af mellemfolkelig overenskomst, ifølge hvilke Danmark er forpligtet til at foretage retsforfølgning.

Straffelovens bestemmelser i §§ 6-8 begrænses ved de i folkeretten anerkendte undtagelser, jf. straffelovens § 12. Det har bl.a. betydning med hensyn til strafferetlig immunitet for diplomater, statsoverhoveder mv.

På baggrund af den generelle udvidelse af adgangen til at udlevere personer – herunder danske statsborgere – til andre medlemsstater, finder Justitsministeriet, at den valgfrie (fakultative) afslagsgrund i rammeaf-

gørelsens artikel 4, stk. 7, nr. 2, bør benyttes. Det foreslås således, at der indsættes en bestemmelse i kapitel 2 a, hvorefter udlevering til en medlemsstat kan afslås for en handling, der er foretaget uden for den anmodende medlemsstats territorium, når en tilsvarende handling foretaget uden for dansk territorium ikke ville være omfattet af dansk straffemyndighed.

Hvis Danmark efter reglerne i straffelovens §§ 6-8 ikke selv ville kunne strafforfølge i en tilsvarende situation, vil udlevering således kunne afslås efter den foreslåede bestemmelse. Udlevering vil således f.eks. kunne afslås, hvis en medlemsstat A anmoder Danmark om udlevering af en person, der opholder sig i Danmark, for at strafforfølge den pågældende for en sædelighedsforbrydelse begået i staten B, selv om den pågældende ikke er statsborger eller har bopæl i medlemsstaten A (udøvelse af såkaldt universel jurisdiktion). Udlevering vil ligeledes kunne afslås, hvis medlemsstaten A beder om udlevering af en egen statsborger med henblik på at strafforfølge den pågældende for en handling begået i staten B, og handlingen ikke er strafbar i staten B. Dette skyldes, at det efter straffelovens § 7 er en betingelse for, at Danmark har straffemyndighed for handlinger begået af en dansk statsborger i udlandet, at handlingen også er strafbar efter lovgivningen i det land, hvor handlingen er begået (krav om dobbelt strafbarhed).

Der henvises herved til den foreslåede bestemmelse i § 10 f.

4.1.8. Udeblivelsesdomme

Rammeafgørelsens artikel 5 fastsætter visse garantier, som den anmodende medlemsstat skal give i visse særlige tilfælde. Der henvises herom til gennemgangen af rammeafgørelsen i pkt. 3.2. ovenfor.

Hvis arrestordren er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en *udeblivelsesdom*, og domfældte ikke er blevet indkaldt personligt eller på anden måde er blevet underrettet om tid og sted for domsforhandlingen, kan udlevering betinges af, at den anmodende medlemsstat garanterer, at sagen kan genoptages, og at der gennemføres en ny domsforhandling, hvor den tiltalte er til stede, jf. artikel 5, stk. 1.

Udleveringsloven indeholder ikke særlige bestemmelser vedrørende udlevering til straffuldbyrdelse af udeblivelsesdomme. Der kan endvidere ikke antages at gælde noget generelt forbud mod udlevering i en sådan situation. I udleveringssager skal danske myndigheder imidlertid overholde Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, som i visse tilfælde kan føre til, at udlevering til strafforfølgning eller straffuldbyrdelse ikke må finde sted, herunder navnlig i tilfælde, hvor der